

sig ej nu lemnade utan uppehållare, utan arftagare! Huru många kraftfulle män, huru många sköna qvinnor, huru många behaglige ynglingar, hvilka, att ej nämna andra, sjelfve Galenus, Hippokrates eller Esculapius skulle ansett helt friska, spisade ej om morgonen med sina släktingar, kamrater och vänner, men åto samma afton qvällsvard i andra verlden med sina förfäder!

Jag sjelf nästan ryser för att längre dväljas i berättandet af så stort elände. Jag vill derfor utelemna den del af beskrifningen om dessa olyckor, som jag utan olägenhet kan förbigå, och förtäljer i stället, huruledes, medan vår stad i detta beklagliga tillstånd var nästan utblottad på invånare, det begaf sig (såsom jag sedermera hört af en trovärdig person), att en tisdagsmorgon träffades i den ärevördiga kyrkan Santa Maria Novella, der för tillfället nästan ingen annan fanns, sju unga damer, alla förenade med hvarandra genom vänskap, blodsband eller grannskap, sedan de afhört gudstjensten i sorgdrägt, såsom det väl höfdes i sådana tider. Ingen af dem hade öfverskridit sitt tjuugoåttonde år, ej heller var någon yngre än aderton; hvar och en var förständig och af ädel slägt, skön till gestalt, höfvisk i seder och af en ärbar, behaglig liflighet. Deras egentliga namn skulle jag äfven omtala, om ej ett grundadt skäl derifrån afhölle mig, det nämligen, att jag icke vill, att någon af dem i en framtid skall få blygas för följande af dem förtalda eller åhörda berättelser; eftersom sederna, hvilka då af ofvannämnda orsaker lemnade ej blott deras, utan äfven en långt mogenare ålder den vidsträcktaste frihet i valet af nöjen, numera hafva blifvit något mera inskränkande. Ej heller vill jag gifva de afundsamme, som äro färdige att tadla